

24 OKTOBER 2024

IN DIT NUMMER:

VOORWOORD	1
JEF LANNOO	2
PENSIOEN VAN MARTINE VAN GEYTE	3
PAUL DUSSELIER	
OP DE KOFFIE MET CHRISTOPHER VAN HESSCHE	5
SARAH MOLLY	
FRANKE PRAAT	11
KAMPVUUR	13
OP CAFÉ MET MARLON RADEMAN	16
GROOTOUDERS OP SCHOOL	18
OLB NODIGT UIT SPELLETJESAVOND	19
PASTA-AVOND	
TEN SLOTTE	21

MOSSSELFEST

17-18-19

januari

VOORWOORD

Op 1 september 2029 zal de school honderd jaar bestaan. Hoeveel leerlingen zullen hier dan op de schoolbanken gezeten hebben? Wellicht een pak meer dan tienduizend.

Tienduizend jongeren die geraakt zijn door Don Bosco en het salesiaans project. Tienduizend jongeren die de verbondenheiden de warmte gevoeld hebben, die vertrouwen kregen.

Aanvankelijk enkel door salesianen. Vanaf de jaren zestig ook door leken. Nu zijn er geen salesianen meer in Kortrijk, maar de sfeer blijft. Dag in, dag uit zetten onze leerkrachten, opvoeders en mensen van het onderhoudspersoneel zich in om het project levend te houden.

In dit nummer van Schakel lees je hierover enkele getuigenissen van oud-leerlingen. Jef Lannoo, de salesiaan die elke woensdag van 2000 tot 2019 het morgenwoordje verzorgde voor de leerlingen van de derde graad, was ook oud-leerling. Zijn verhalen over hoe ze schuilden in de kelders tijdens het bombardement van Kortrijk in de Tweede Wereldoorlog waren legendarisch. Een ander verhaal dat elk jaar verteld werd, was hoe de salesianen hem wilden buitenzetten, maar hoe zijn moeder voor hem kwam pleiten zodat hij toch mocht blijven... en uiteindelijk zelf salesiaan werd.

Zo heeft elke oud-leerling wel zijn eigen verhaal. Die verhalen komen bovendien op ontmoetingen van oud-leerlingen. Daarvan liggen er enkele in het verschiet: de kaart- en spelavond op 16 november, de pasta-avond op 22 november en natuurlijk het mosselfeest halfgeweg januari.

We kijken er nu al naar uit jullie te ontmoeten en naar jullie verhalen van 'toen' te luisteren.

Tot binnenkort

Tuur Ottevaere

In opdracht van het bestuur oud-leerlingenbond Don Bosco Kortrijk

UIT ZIJN DROOM GEBOREN
1815 • DON BOSCO • 2015

IN MEMORIAM JEF LANNOO (1930-2024)

Op 29 augustus hebben we afscheid genomen van Jef Lannoo. Jef heeft voor Don Bosco Kortrijk heel veel betekend. Maar hoe breng je dit onder woorden?

We kunnen het best starten met een blik op zijn lange loopbaan bij de salesianen. Jef was onder andere actief in Vremde, in Hoboken, in Halle... De verhalen die hij daarover vertelde blijven nazinderen. Hoe hij elke dag met de jongens van Vremde met de bus naar Hoboken reed om daar van rol te veranderen: de (voltijdse) opvoeder werd voltijds leraar godsdienst. Hoe hij zijn leerlingen godsdienst in het beroeps- en technisch onderwijs wist te boeien door (zo schreef hij het zelf) niet altijd het voorgeschreven leerplan van godsdienst te volgen, maar te luisteren naar gods plan. Hoe hij dan 's avonds weer terugreed naar Vremde om weer opvoeder te worden. Dag en nacht bij zijn jongens. Ook in het weekend, want het ging om geplaatste jongeren. Ook in de vakantie. Hoe hij met zijn gasten naar zee trok...

In Halle moest hij op zijn zestigste tegen zijn zin met pensioen. Jef was nog niet uitverteld. Hij koos ervoor om na zijn pensionering te gaan werken in de sloppenwijken van Cité soleil in Haïti bij zijn broer Luc die er al missionaris was. Ook daarover weer onvoorstelbare verhalen. Hoe hij ooit bedreigd werd met wapens, maar hoe ze hem lieten gaan omdat ze hem kenden vanuit de werken die hij deed. Hoe de salesianen probeerden menswaardige sanitaire voorzieningen te voorzien voor de armsten en zo God dichterbij hen brachten. Hoe hij met jongens ginder ging 'plankzeilen' – watersurfen vond hij geen goed woord.

In 2000 kwam hij naar Kortrijk waar hij tot 2019 verbleef. Ook hier bleef hij - inmiddels zeventig - heel actief. Zijn weekends stonden in het teken van de vieringen

Elke woensdagmorgen stond hij paraat voor een morgenwoordje voor de vijfdes en zesdes. Zijn meer dan tweehonderd 'kornuiten en kernellen' hingen aan zijn lippen. Authentieker dan Jef kon je niet zijn. Hij vertelde over zijn leven, over het leven, over geloven, over 'zijn gevangene' die hij meer dan 40 jaar wekelijks bezocht in Leuven centraal, over 'het beekske' dat Don Bosco was en helder water bracht in de modderpoelen van sommige mensen hun leven... Met Pasen nodigde Jef de leerlingen uit op 'zijn zolder', zijn kamer, voor een viering. Het waren bijzondere momenten. Op zijn laatste morgenwoordje kwamen leerlingen met een spandoek 'Jef is van ons' dat op zijn kamer in Sint-Denijs Westrem een prominente plaats kreeg.

Ook voor ons was hij er. Zijn kerstbezinning vóór het kerstfeest met het personeel was altijd iets om naar uit te kijken. Jef wist als geen ander een bijzondere sfeer te creëren. Hij wist de essentie op een heel eigen manier met een eigen woordenschat te brengen.

Jef leerde ons de kracht van kwetsbaarheid. Hij hield van de muziek van Bach die altijd speelde als je bij hem op bezoek ging. Hij leerde ons wat geloven is...

Dankjewel Jef, om het vuur in ons brandend te houden!

OP PENSIOEN

Martine Van Geyte

Martine Van Geyte startte haar carrière in Don Bosco in het schooljaar 1993-1994. Ze combineerde onze school met diverse andere scholen: het lyceum OLV Ter Engelen ('t Fort), Sint-Theresia en het Sint-Niklaasinstituut in Zwevegem. Deze laatste school werd haar hoofdschool maar ze werd ook 8 uur bij ons benoemd.

Ondertussen was er in haar andere scholen een grote fusie en zo werd ze werknemer van achtereenvolgens de Leielandscholen en de Rhizo-groep. Vanaf 2010-2011 koos ze voor één werkplek in wat nu het Rhizo College Zwevegem is.

Door de onderwijshervorming vielen daar uren weg en zo keerde ze in schooljaar 2018-2019 terug naar Don Bosco. Aan de zijde van Annelies Vandewalle bloeide ze helemaal open en kon ze zich uitleven in het vijfde jaar. Haar laatste jaar ging ze dan weer voor het derde jaar en hoewel ze al in februari had kunnen stoppen, koos ze er toch voor om het volledige jaar les te geven aan een groep derdes waar het super mee klikte.

Martine was iemand die niet graag in de spotlight stond maar die er wel altijd was en die haar vak heel ernstig nam. Martine was ook altijd heel begaan met haar leerlingen. Ook nu nog polst ze af en toe bij de collega's hoe het gesteld is met haar oud-leerlingen.

Annelies Vandewalle

Paul Dusselier

Op 1 september moesten we officieel afscheid nemen van een supercollega: Paul ging met welverdiend pensioen. Paul grondig voorstellen is water naar de zee dragen natuurlijk. Iedereen op Don Bosco weet genoeg wat ze aan hem hadden als collega en nog altijd zullen hebben als vriend.

Hij startte als Don Boskonijn, leerling dus van het college, en bleef er zijn hele loopbaan plakken. Na tellen aan hoeveel leerlingen hij aardrijkskunde of wetenschappelijk werk gegeven heeft, is onbegonnen werk. En dat altijd met een nooit aflatende passie voor zijn vak en zijn leerlingen. Maar niet alleen daarom zal Paul een leegte nalaten in het Don Boscocollege. Je kon hem letterlijk alles vragen: steeds was hij bereid iemand te helpen.

Bovendien stond hij altijd klaar om die 'extraatjes' te doen die soms niet echt opvielen, maar die er wel voor zorgden dat de school zoveel leuker werd voor de leerlingen. Ik denk aan de lessen basketbal die hij jaren verzorgde over de middag voor de leerlingen. Maar sommigen van ons, de oudere garde, zullen zich Paul nog herinneren als mede-oprichter van Boscorock, een rockfestival voor het goede doel op de terreinen van het Don Boscocollege, waar op het topjaar toch meer dan 2000 muzikliefhebbers zijn naartoe gekomen. Ik herinner me nog de legendarische vergaderingen bij Paul thuis... Niets was hem te veel.

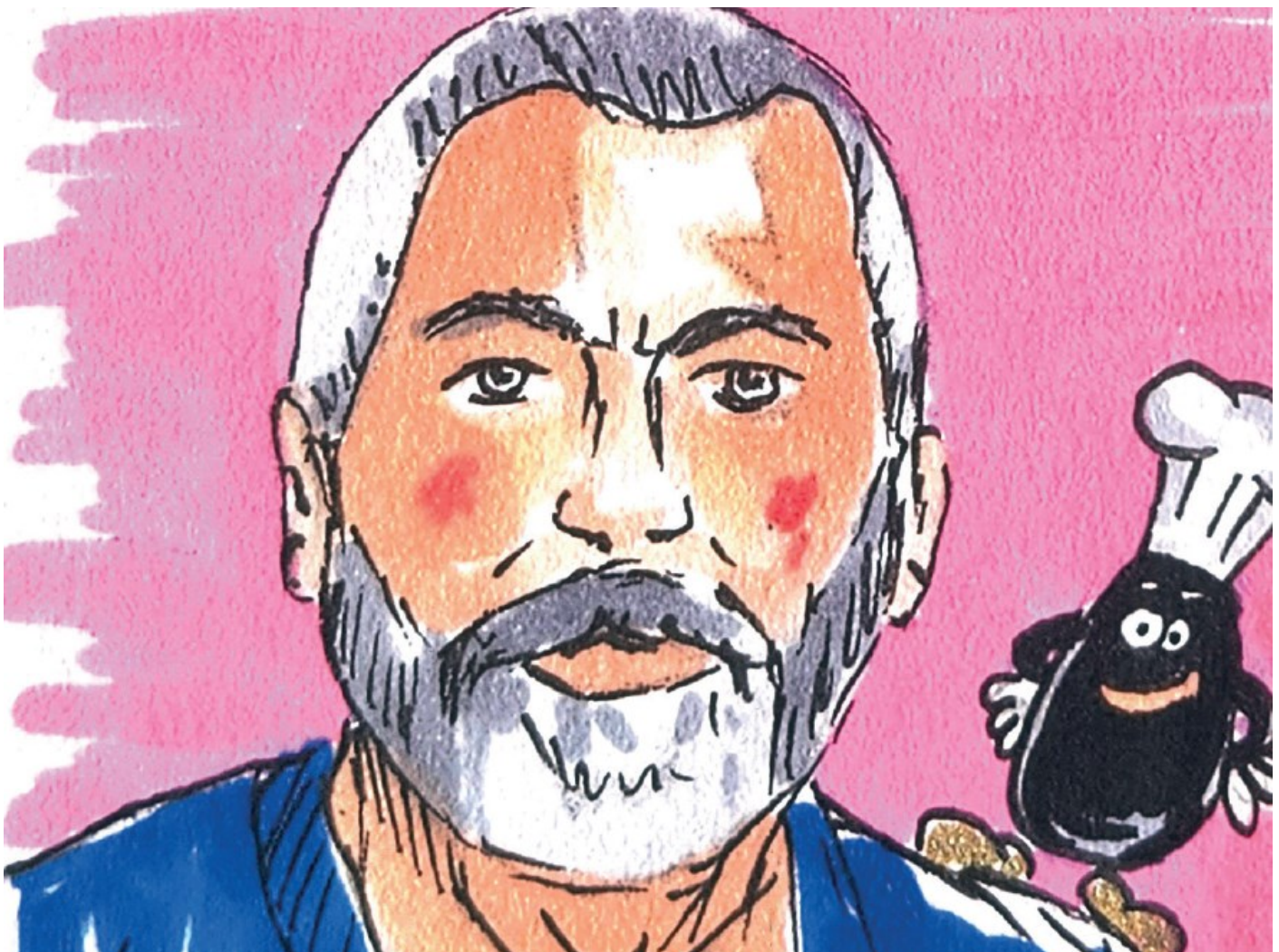
Hij engageerde zich ook voor de vele schooluitstappen van de eerste graad en natuurlijk het mosselleest. Drie dagen lang kon je Paul vinden in de kleine, oververhitte ruimte waar de mosselen klaar gemaakt werden om opgediend te worden. En geef toe: ze smaakten altijd overheerlijk.

Maar het meest zullen we Paul missen als vriend op school. Ik ken Paul als iemand die altijd bereid was tot een babbel of een luisterend oor. Maar hij is vooral ook een levensgenieter. Typisch toch dat hij de collega's bij zijn afscheid in de lerarenkamer trakteerde op een flesje picon. Het is wel een feit dat je, als je nog eens een babbeltje wil maken met Paul, je geluk moet hebben: sinds zijn pensioen is hij nauwelijks nog thuis te vinden. Ofwel is hij aan het helpen bij verbouwingen bij zijn kinderen of is hij op reis met zijn Leentje. En kan je hem dat kwalijk nemen?

Geniet nog van je pensioen Paul, het is je van harte gegund.

Dirk Volckaert

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Christopher Van Hessche

Een kleine tien jaar geleden studeerde Christopher Van Hessche af in DBK. Hij sloot een bewogen periode af met ups en downs waarin hij veel moest verwerken. Het verlies van zijn broer en zijn eigen adoptie maar ook het feit dat maar weinigen in zijn kansen geloofden. Hij brengt hieronder een inspirerend verhaal voor al wie zoekende is. Met de wetenschap dat alles goed komt en dat geluk soms afhangt van details.

Herinner je je nog iets van je eerste jaren in DBK?

Ik koos voor Latijn en Mieke Van Aalten en Stijn Declercq waren in “de 1A” mijn klastitularissen. We waren een klas vol ‘kiekens zonder kop’, mensen met veel energie en dat botste al eens met de leerkrachten, zeker ook nadien in het tweede jaar. Achteraf bekeken was dat helemaal niet erg. De leraars gingen vlot met ons om, er was een warm contact. Vrienden van me die wegens verscheidene omstandigheden de school moesten verlaten, gaven achteraf toe dat ze graag wilden terugkeren. Je was in Don Bosco een persoon, geen nummer. Ik was ook bezeten door het voetbal. In de middagpauze sprintten we naar de refter om nadien zoveel mogelijk te kunnen sjotten. In de speeltijden was dat niet anders.

In je puberteit ging je op zoek naar jezelf. Geen makkelijke tocht.

Het was heel lastig, maar ik had het geluk dat Greet Bekaert me onder haar vleugels nam. Als titularis van klas 3F gaf ze godsdienst en Nederlands en kwamen we elkaar veel tegen. Ze zag ook dat ik altijd wel goed oplette, maar dat ik thuis nauwelijks werkte. Buiten de lessen deed ik quasi niets voor school. Leerkrachten vonden dat niet fijn, maar Greet zei me altijd dat het wel goed zou komen. Met de examens kwam dat ook altijd in orde.

Wanneer is die houding veranderd?

Ik ben pas in het zesde middelbaar een goede student geworden. Een aantal mensen geloofden niet dat ik hogere studies zou aankunnen en ik wou hen graag het tegendeel bewijzen. Mijn punten gaven dat niet altijd weer, maar ik ging er wel voor. In het laatste semester zette ik dan toch een paar heel goede scores neer, met onder meer het beste examen fysica van de zesdes. De trein was eindelijk vertrokken. Daarvoor was ik altijd een leerling geweest die net genoeg deed om erdoor te zijn. De motor kwam altijd op gang net voor de proefwerken. Eens ik weg was uit DBK, is dat voor eens en voor altijd veranderd, anders was ik nooit geslaagd aan de universiteit.

Welke leerkrachten hebben je nog gevormd?

In het vierde middelbaar kende ik mijn moeilijkste periode toen mijn broer als IS-strijder naar Syrië vertrok. Ik heb in die periode veel steun gevoeld van Greet Bekaert, Suzanne Lamon, Matthijs Roets, Kateljine Lesieur, Filip Windels en directeur Tuur Ottevaere. Ze hebben zich allen geëngageerd om voor mij te zorgen en lieten me inzien dat ik ook iets in mijn mars had, maar dat ik met mijn talenten moest werken. Ze lieten me beter in mijn vel voelen, iets wat ik enorm gewaardeerd heb. Ik moest mijn situatie bij momenten aan de kant zetten om mijn ouders zo goed mogelijk te ondersteunen. Ik kon over de hele situatie niet praten met mijn vrienden, maar wel met hen als volwassenen die goed met de situatie omgingen.

Je was toen een jaar of zestien. Hoe ging je er als puber mee om?

Ik had in die periode nog slechtere punten dan daarvoor. Ik zette me niet meer in en had vaak conflicten. Ik voelde me geïsoleerd, want mensen trekken

niet graag op met iemand die zich constant slecht voelt. De leerkrachten zorgden ervoor dat ik het gevoel kreeg dat ik wel iemand kon zijn. Iemand als Johan Dutry voelde dat goed aan en deed dat op een subtiele manier. Hij gaf me een persoonlijke bureau in de studie. Hij wist dat het niet goed ging met me, maar gaf me vertrouwen en de kans om in alle rust te studeren in het OLC. Ook Magalie Delemar sprak haar geloof uit. Ze had in de eerstes een dansfoto van me gezien en moedigde me aan om dat te blijven doen.

Je leeftijdsgenoten lazen toen ook de krant of keken naar tv. Was het voor jou moeilijk om met hen te praten over je broer?

De berichtgeving in de media was eenzijdig, dat maakte het bijna onmogelijk om alles uit te leggen. Onwaarheden in het nieuws werden klakkeloos geloofd, dus moest ik dat constant duiden. Ik had er op een bepaald moment een degout van. Mijn broer liet me zien dat je door 'dedication' veel kon bereiken. Hij was mijn grote motivator, maar dat wisten velen niet. En natuurlijk waren we heel close doordat we beiden geadopteerd waren en dezelfde huidskleur deelden. Een pak mensen was alle nuance kwijt. Dat veranderde toch wel toen het nieuws bekend raakte dat hij overleden was. Nadien boden sommige mensen hun excuses aan voor hun onbegrip en hun afstand naar mij toe.

Door de adoptie voelde je je een tiener die tussen twee werelden zat.

Ik ben opgegroeid met blanke ouders, heb een blanke familie en blanke vrienden. Zelf zal ik altijd een donkere huidskleur blijven hebben naast een uitgesproken persoonlijkheid. Het zorgt ervoor dat je je nooit 100% kan verzoenen met de mensen rondom jou. Ik ben nu 26 en nog steeds heb ik het gevoel dat ik daar met bijna niemand diepgaand over kan praten omdat de ander niet weet hoe dat voelt. Natuurlijk was er ook racisme in mijn leven. Ook al ben je helemaal geïntegreerd, spreek je de taal en heb je veel Vlaamse vrienden, dan nog moet je het kunnen incasseren dat je op bepaalde plaatsen niet binnen mag in het uitgangsleven omdat je nu eenmaal een donkere jongen bent. Ik ben even Westers opgevoed als jij, alleen zie ik er niet uit als iemand van

hier. Mijn broer heeft me stappen laten zetten om daarmee om te gaan, ook al omdat hij het zelf ook meemaakte. We zijn samen opgegroeid en hij kende me door en door.

Een lichtpunt in die periode was zeker je selectie als voetballer voor de Salesiaanse spelen.

Toen ik in het derde middelbaar zat, namen Stijn Declercq en Arne Dutry het initiatief om ook DBK te laten deelnemen aan de sportcompetities tussen de Don Bosco-scholen. Onze school was één van de weinige die er niet actief was en dus stelden ze een team samen dat naar het buitenland mocht. Later werd Arne vervangen door Sabine Tytgat. Ik herinner me dat we in de morgenwijding een shout-out kregen net voor het vertrek met de bus naar Zagreb. Het liedje 'Get Lucky' van Pharrell Williams is voor eeuwig met dat moment verbonden. Met Stijn en Sabine, twee fantastische leerkrachten, beleefden we als tieners onvergetelijke momenten. We verkochten popcorn op de speelplaats om de reis te sponsoren.

Was je diploma aan de universiteit vooral een antwoord op je moeilijke jeugd?

Veel mensen hebben vooraf gezegd dat het voor mij onmogelijk zou zijn om aan de universiteit te slagen. Hoe meer mensen me in twijfel trokken, hoe meer ik aan introspectie deed en me motiveerde om het aan te pakken en ervoor te gaan. Op den duur geloofde ik dat het wel goed zou komen. Wat ik geleerd heb in die periode is dat het geloof in jezelf nog altijd sterker is dan het ongeloof van andere mensen. Op mijn proclamatie was ik vooral trots op het parcours dat ik als mens had afgelegd. Ergens hoop ik ook dat mijn verhaal inspirerend kan werken.

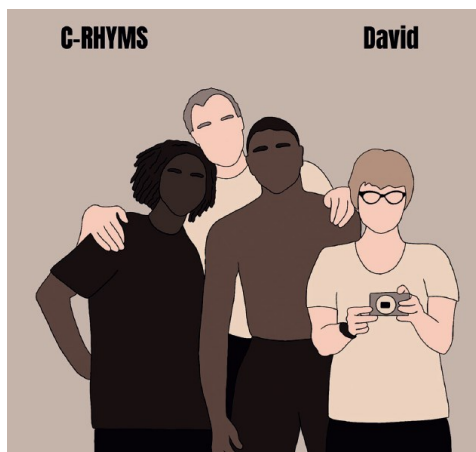
Je studeerde af als bio-informaticus. Waar ben je momenteel aan het werk?

Ik werk momenteel in het UZ van Leuven (Gasthuisberg) waarbij ik me bezig hou met biologisch gerelateerde data in het kankeronderzoek. In principe kan dat van planten, dieren en mensen zijn, maar ik ben vooral gefascineerd door de biomedische wereld. Aan de KU Leuven bekijken we hoe het immuunsysteem zich verhoudt ten opzichte van een tumor en hoe immuuncellen actief vechten te-

gen kanker. Het is mijn job die gegevens te vertalen naar 3D. Er zijn nieuwe technieken die delen van organen met een kankerweefsel in drie dimensies visualiseren. Dat zou de artsen moeten helpen om de juiste stappen te moeten laten zetten in de behandeling. Met de nieuwe technieken willen we er toe komen dat elke behandeling nog beter op de patiënt is afgestemd. In dat domein start ik dit jaar ook een doctoraat. Ik werk onder Frederik Desmet & Francesca Bosisio, twee proffen die enorm in mij geloven. Zij hebben me van bij mijn sollicitatie altijd een warm hart toegedragen.

Het voetbal is, behalve wat minivoetbal, verdwenen uit je leven, je passie voor muziek is gebleven. Je bent bij een aantal projecten betrokken.

Eerst en vooral ben ik drummer bij The Bioneers, waar ik soms als rapper optreed. In mei brachten we met 'Word Of The Day' onze eerste EP uit en gaven we een releaseshow in een uitverkochte Charlatan in Gent. We zijn allemaal hobbymuzikant en dus is het niet makkelijk om met vijf werkende mensen telkens samen te komen. Daarnaast ben ik ook solo actief als rapper onder de naam C-RHYMS. Het refereert naar Christopher-Rheims, de naam die ik kreeg in Haïti. Bovendien werk ik als rapper vaak met rijmpatronen, dus komt dat goed uit (knipoogt). Qua stijl breng ik jazz-geïnspireerde hiphop met een focus op diepgaande teksten en een pakkende boodschap. Hierbij worden mijn zelfgeschreven progressies ingevuld door een getalenteerd trio jazzmuzikanten die aan het conservatorium in Gent studeren. Binnenkort breng ik met C-RHYMS een eerste single uit.

Met het project wil je ook je levensverhaal in tekst en muziek gieten.

Het zou fijn zijn om een full album uit te brengen met als titel 'Origins'. De nummers zullen gaan over hoe het is om als zwarte, geadopteerde jongen op te groeien in een blanke maatschappij. Maar ook over het geluk dat ik had met mijn schitterende adoptieouders en de kansen die ik kreeg om te studeren, muziek te maken, te voetballen. De eerste single zal 'David' heten. Hij was de jongen die mijn ouders initieel wilden adopteren na mijn broer, maar die jongen had in Haïti echter een hersenvliesontsteking opgelopen waardoor hij niet meer in aanmerking kwam voor adoptie. Zo zijn ze uiteindelijk bij mij terechtgekomen.

Hoe was het om even terug te zijn in Don Bosco?

Ik ben altijd blij als ik hier ben. Op de opendeurdag eerder dit jaar sprong ik ook eens binnen. Daar heb ik met heel wat leerkrachten van toen nog eens een gesprek kunnen voeren. Het gevoel om terug te zijn is me heel dierbaar. Dat geeft me een bijzondere, positieve energie. Al die herinneringen, al die momenten, ze hebben me gevormd tot de jonge man die ik nu ben.

De eerste twintig jaar van je leven waren niet vanzelfsprekend. Nu heb je een toffe job, een leuke vriendin en kan je je ding kwijt in de muziek. Heb je het gevoel dat je gelukkig bent?

Dat denk ik wel. Ik voel me op dit moment heel goed in mijn vel. Ik besef dat het lange tijd anders is geweest. Mensen spreken me nu ook vaker aan dan toen. Toen ik diep zat, waren ze niet zo geïnteresseerd. Mijn stilte toen was eigenlijk een geluid, maar de mensen hoorden dat niet, ze leken doof. Het blijft een werkpunt voor elke mens om oog te hebben voor zij die het moeilijk hebben. Ook dat is Don Bosco. Doordat het nu goed gaat, kan ik des te meer genieten omdat ik de andere kant van de medaille heb gezien. Ik koester mijn geluk, want ik besef dat het allemaal snel kan omslaan.

STEVEN VERHAMME

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Sarah Molly

In deze rubriek laten we ook graag een oud-leerling aan bod komen die voor het onderwijs koos. Sarah Molly studeerde geschiedenis en journalistiek en belandde uiteindelijk voor de klas. In Athena campus Drie Hofsteden geeft ze elke dag met veel enthousiasme les aan tieners van over de hele wereld. De waarden en normen die ze meekreeg in haar tienerjaren vormen daarbij een blijvende inspiratiebron.

Jullie woonden in Rekkem, maar toch koos je voor DBK. Hoe kwam dat?

Mijn zus Ellen en ik werden door mijn ouders naar Kinderland gestuurd. Dat was voor hen een uitgemakte zaak en het was ook logisch dat we daarna voor het college zouden kiezen. Er was daar geen discussie over. Toen ik in het vierde jaar graag naar Humane Wetenschappen wou overstappen, bestond dat nog niet in DBK en dus was ik verplicht om Latijn te blijven volgen tot de zesdes.

Hoe kijk je nu terug op je keuze voor Latijn?

Ik vond het leuk, al geef ik toe dat ik onderweg veel gevloekt heb op het vak (lacht). Ik ben wel blij dat ik doorgezet heb en door mijn papa en mama verplicht werd. Zeker in de laatste jaren bij Remi Clarysse vond ik het heel verrijkend. Ik was geen slechte student, maar ik moest toch door de woordenschat en de syntaxis ploeteren. Het was me vooral te doen om de antieke cultuur en de kennis-making met filosofen en schrijvers.

Werd die interesse voor geschiedenis bij jou ook aangewakkerd door de leerkrachten die het vak gaven?

Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in het vak. In het derde middelbaar had ik les van Mia Dendooven, mijn all-time lievelingsleerkracht. Ze gaf geschiedenis en Engels en in de speeltijd stopte ze

me soms kopieën toe van artikels over historische onderwerpen. Ze polste naar mijn interesses en ze ging daarnaar op zoek. Op die manier daagde ze me intellectueel uit. Na Mia kwamen Mathijs Roets en Renaat Dedeygere. Twee leerkrachten die voor mij een voorbeeld zouden zijn en erg inspirerend waren. Mia, Mathijs en Renaat waren drie bevoegen leerkrachten die goeie vertellers waren. Ik kon er met al mijn vragen terecht en soms gingen ze zelf op zoek naar de antwoorden. Het thema Brussel-Halle-Vilvoorde stond ver van mijn leefwereld, maar de manier waarop Renaat het aanbracht, prikkelde mijn interesse. Het is geen toeval dat ik nadien geschiedenis en journalistiek heb gestudeerd. DBK was een heel stimulerende omgeving.

Daar heb je ook je liefde voor taal ontwikkeld.

Wetenschappen spraken me minder aan, maar talen en zeker het Nederlands des te meer. Ik was erg geboeid door de lessen van Lieven Muyle. De manier waarop hij les gaf was een goeie voorbereiding op het hoger onderwijs. Nu ik zelf lesgeef in de derde graad, kijk ik af en toe nog eens in de cursussen van toen.

Aan de universiteit koos je voor geschiedenis. Wat wou je nadien met dat diploma gaan doen?

Ik had geen enkel plan vooraf, alleen was het duidelijk dat ik zeker geen leerkracht zou worden. Dat werd me vaak gevraagd en stoorde me. Ik heb daarna nog journalistiek gestudeerd, maar zowel tijdens de stages als in mijn eerste job als communicatieverantwoordelijke bij een bedrijf bleek al snel dat het helemaal niets voor mij was. In avondonderwijs ben ik dan toch aan mijn lerarenopleiding begonnen omdat ik iets wou doen in de educatieve sector met jongeren. Het onderwijs leek me niets voor mij omdat ik niet zo geduldig van aard ben. Ik dacht dat het een ramp zou worden eens ik voor een groep pubers zou staan, maar het tegendeel was waar. Tijdens mijn kijkstage bij Renaat merkte ik dat ik het toch heel tof vond. Eens afgestudeerd heb ik meteen een job gezocht in het onderwijs.

Hoe ben je uiteindelijk terechtgekomen in Athena?

Ik wou eigenlijk enkel lesgeven in Don Bosco, maar helaas was daar geen plaats wat toch een domper was. Ik deed wat interims en daarin kon ik aftoetsen wat ik leuk vond. Toevallig belandde ik in Athena Drie Hofsteden. Het was overweldigend de eerste weken, want ik belandde in een wereld buiten mijn referentiekader. Ik leerde het BSO kennen met haar 'zachte' richtingen zoals Kantoor. Ik startte met vijftien leerlingen in september, maar een maand later zaten er bijna dertig in een lokaal dat te klein was. Een bonte mix van talen en culturen, alle niveaus van het Nederlands bij elkaar. Heel pittig en dus stond damage control centraal de eerste weken. Ik wou niet opgeven en ik ben erg blij dat ik doorzette. Ik werk er nu vijf jaar en doe het supergraag. De tijd en energie die ik in mijn job steek is groot, maar ik krijg er heel veel voor terug.

Kan je uitleggen waarom je zo enthousiast bent?

Ik ga elke dag graag werken. Er zit veel engage-

ment in de school en dat is ook breed gedragen. Ik hou van mijn leerlingen, maar ook voor mijn collega's die elk op hun manier de school dragen heb ik veel respect. Ik heb me aangepast aan de nieuwe wereld waarin ik terechtkwam. Elke dag mag ik iets leren van mensen met bijzondere waarden en levenswijzen uit alle continenten. Door die interactie ben ik ook een andere mens geworden. Leerrijk en verrijkend. Neem nu het herstelgericht werken waarin we steeds blijven kiezen voor communicatie. Jongeren leren samenleven in diversiteit.

Kan je een concreet voorbeeld daarvan geven?

Een vak als Nederlands is dankbaar omdat ik de jongeren veel uren bij mij hebt. Je leert ze een voor een goed kennen en bouwt met hen een band op. Ik investeer daar ook in: ik wil weten wat hen bezighoudt, raakt, blij en verdrietig maakt. Daarom werk ik vaak rond maatschappelijke thema's die leven. Als ik over lgbtqia+ begin, weet ik dat er verhitte discussies kunnen komen. Ik wil daarbij hun meningen niet veranderen, dat is onbegonnen werk, maar wil hen leren oprecht te luisteren en respect te hebben voor alle bestaande standpunten. Hun taalgebruik moet daarbij soms wat aangepast worden. Niet alleen de extreme stemmen komen dan aan bod, ook de stille middenmoot moet kunnen verwoorden wat ze voelt en denkt. Mijn mening als leerkracht doet er dan niet toe, ook al vragen ze er altijd graag naar (lacht).

Geniet je ervan om zo nieuwe werelden te ontdekken?

Het is superboeiend! Ik vind het altijd leuk om te weten welke talen ze spreken. Er is ooit een telling geweest op onze campus en daaruit bleek dat er meer dan 80 verschillende thuistalen gesproken werden. Ze delen graag iets over hun cultuur. Toen ik vertelde dat ik ooit op reis was geweest naar Marokko en lekker had gegeten, bracht een leerling de dag nadien een portie van dat lievelingsgerecht mee. Iets wat haar mama speciaal voor mij had gemaakt. Dan weet je dat je iets betekent voor hen. De laatste jaren is het contact tussen de ouders en de school enorm gegroeid. In mijn eerste jaar kwam de helft niet naar het oudercontact. De taalbarrières worden nu via tolken kleiner gemaakt en ook mijn Frans is beter geworden (lacht). Dit jaar komen de ouders allemaal eind juni!

Je engagement klinkt als het waarmaken van het Salesiaanse project dat je hier leerde kennen. Voel jij dat ook zo aan?

Ik denk het wel. Het omgaan met leerlingen doet me denken aan mijn tienertijd. Het zaadje is in de Don Boscolaan geplant en draag ik nu uit. In ons team werken trouwens heel wat ex-DBK'ers. Ik hoop dat elke school die verbondenheid met jongeren uitdraagt op alle niveaus. Het doet me denken aan de leerlingenraad van de derde graad waarvan ik lid was. We kwamen elke week samen met vijfdes, zesdes en leerkrachten. Eén keer per trimester bleven we 's avonds op school voor een etentje. Enkele leerlingen gingen met Renaat boodschappen doen, we gebruikten de keukens van de paters om te koken en er kwam zelfs een wijntje op tafel. In die periode deden we ook een dag vrijwilligerswerk. Die stap naar de wereld, daar moet het onderwijs echt op inzetten. Dat wil ik ook met mijn leerlingen. Ik wil hen zoveel mogelijk laten beleven met al hun zintuigen.

Kijk je met veel nostalgie naar die zes jaar Don Bosco Kortrijk?

Ik ben hier supergraag geweest en ik werd zowel sociaal als intellectueel uitgedaagd. De nauwe band met de leerkrachten en hun bezieling heb ik meegenomen naar mijn eigen job. Ik probeer die te doen met hart en ziel. Ik zie me er niet snel vertrekken, ik zou het niet erg vinden om mijn hele professionele leven aan de jongeren te geven. En ook al heb ik elk jaar een andere opdracht, de goesting is na vijf jaar nog altijd heel groot. De nieuwe vakken, dit jaar gedragswetenschappen en filosofie naast het Nederlands, blijven me uitdagen. Zo blijf ik altijd een beetje student, iets wat ik helemaal niet erg vind (lacht).

STEVEN VERHAMME

Reeds al die jaren

Reeds al die jaren (en dat zijn er veel!) gaan wij met de zesdes een dagje naar Parijs. Nu ja, dagje... Wij vertrekken 06u00 en komen als het goed gaat 24u00 diezelfde dag nog terug. De formule ligt onwrikbaar vast. Tweemaal per jaar, in april en in mei, met telkens één helft van de zesdes. In dit tijdschrift beschreef ik de formule al tweemaal. De eerste keer in 1998 onder de titel 'Parijs op eenvoudige wijze' (leerlingen zongen toen nog op de bus, en niet alleen een zeer occasioneel 'happy birthday'). De tweede keer schreef ik erover in 2014, exact tien jaar geleden. Het lijkt gisteren. Het team van meestal 6 leerkrachten is in trage evolutie. Dit jaar Filip, Matthijs, Koen, Julie, Wim en schrijver van dit hier.

Vandaag heb ik het over enkele bijzondere aspecten van onze schooltrip.

ochtendgloren?

Bijvoorbeeld het opstaan om 04u45. Wij slapen onrustig. Wij trekken benen, schieten almaar weer schielijk wakker, zweten ook onnatuurlijk. Ook leerlingen. Om toch enige kalmte in het slapen te brengen houd ik mijzelf het volgende voor: "Frank, bij het eerste geluid van de gsm-klok morgenochtend zet je meteen je voet op de grond en spring je gedreven het bed uit. Geen gesluimer, geen getalm." Lezer, als je jezelf de avond ervoor zo programmeert, creëert dat rust. Neem het van me aan. Meteen 'boots on the ground' ofte hier: blote voet genadeloos op plankenvloer bij eerste wekkergeluid. Mentaal helpt het wat.

Toch verwittigde Matthijs ons dit jaar dat je maar beter de wifi van je gsm uit zet. Je weet maar nooit dat het ding 's nachts aan een update begint en dat je wakker ongewild wordt gereset. Dada Parijs! Ik vond het wat 'uit de lucht gegrepen'. Maar o wee, kort nadat ik dit vernam werd mijn projectie tijdens een morgenwoordje brutaal onderbroken doordat mijn computer onverhoeds in 'update' ging. Weg morgenwoordje, weg sfeer.

Het Parijs-ochtendscenario verloopt verder heel strak. Soldaat. Lunchpakket, koffie, ultieme rugzakcontrole, hop de snelle wagen in, school. Je wil aan collega's en leerlingen niet de indruk geven dat het toch wat 'lastig' is. Daarom ga ikzelf soms in een soort overdrive. Ook anderen zijn al in die modus. Goed begonnen, half gewonnen. Je moet altijd beginnen met jezelf iets wijs te maken. Eens de bus op weg, zie je bij zowel leerlingen als leerkrachten

dat soms toch een kleine 'enter power saving mode' dreigt. Een zekere lethargie in de blik, wat gestaard rond half zeven net voorbij Lille, het gebeurt wel es. Maar al snel nemen de levendige gesprekken het over. Wij grappen, wij grollen, wij roddelen, wij keuvelen. De meeste leerlingen hebben al een hele 'buspraktijk' van tijdens de Romereis, paasvakantie.

Banlieues

Met die bus, rond 9u in de gigantische ochtendfile terechtgekomen, dwarsen wij eerst de banlieues, die verweerde harde schil rond de vrucht 'Parijs'. Wij hadden het in de lessen Frans over die 'banlieues', over hun ontstaan, over wilde stadsuitbreiding in concentrische golven en over kansarmoede. En over Haussmann, die onzalige baron toch. Allemaal te zien vanuit de bus voor wie het wil zien.

groepjes

Aan de Arc de Triomphe verlaten wij de bus en dan vormen zich twee fietsgroepen en twee wandelgroepen. Leerkrachten gidsen de hele dag. Elk zijn parcours. Goed gidsen: niet makkelijk. Een gids mag qua informatie niet op zijn tandvlees zitten. Een gids moet vrij zijn in het plukken van info langs de vaste weg die hij toch gaat.

Maar zie, met ontvankelijke leerlingen lukt het nog beter. Dit jaar stonden mijn tien gast'n van de tweede keer bijzonder open voor het wonder van de 'Cour carrée' van het Louvre. Want nadat het Louvre je vanuit de Tuilerieën eerst breder had geleken dan lang, en wanneer je daarna zijn hele lengte had gemeten door te wandelen tot aan de piramide, dacht je dat je alles gezien had. Maar nee! Daarachter ligt nog het onvermoede 'Cour carrée', een prachtig, omsloten binnenplein in pure Renaissancestijl. Het historische begin ook. De beste beloningen zijn verrassingen.

vrijheid blijheid

Vanaf 6 uur kunnen de leerlingen in Quartier Latin iets nuttigen in een eetkeet naar keuze. Niet zelden vallen wij leerkrachten op dezelfde keuze als de leerlingen. Leerlingen en leraars zitten dan wel aan aparte tafels, een eind van mekaar, je moet toch eens je eigen ding kunnen doen, groeten mekaar beleefd vawákennekiku meerniet.

Om acht uur verzamelen wij ultiem en tot kwart voor negen wandelen wij naar omgeving pont Alexandre III, waar de bus op ons wacht. Het fantastische avondlicht tijdens die wandeling, het zien van de sfeer langs de kaaien van de Seine beneden ons, waar de Parijzenaars zo gezellig avondlijk kuieren, alles zet aan tot leuke gesprekken onder ons. Telkens. Soms begint een leerling dan heel onhandig met: "Wat vond je ervan, meneer?" Ik zeg dan: "Weer prachtig, zoals elk jaar twee keren." Eigenlijk was het aan mij om die vraag te stellen. De aange naamste gesprekken zijn soms de meest onhandig gestarte.

twee bijzondere terugritten

Maar onze Parijstrip heeft ook zijn geschiedenis. Het team waarmee ik er nu op uit trek zag er dertig jaar geleden heel anders uit. Oud-collega's. Met dat eerste team maakten wij ooit een rodeo mee. Tijdens de terugrit in volle Parijs. Onze buschauffeur ging plots stevig in de clinch met een koppige taxi-chauffeur, twee geprovoceerde aanrijdingen inbegrepen. Namelijk, de Peugeot 505-taxi kreeg tot tweemaal toe een stevige dreun van de bus izzte kont. Omdat hij ons even de weg had belemmerd. Wij zaten bang te zweten in onze stoel. Wie de volledige anekdote wil kennen, hoeft er mij maar naar te vragen. Ik hou ze in petto. Bangelijk moment, dat wel. Onverantwoord.

En enkele jaren geleden, terugrit, reden wij nietsvermoedend op de Champs-Élysées naar het punt waar naar schatting drie minuten ervoor een aanslag werd gepleegd. Plots schoten ons met angstwekkende snelheid politieauto's voorbij, remden zij bruusk, agenten trokken wapens, stelden zich verdekt op. Hallucinant was het. Terwijl ik voor het raam van de bus intens zat te genieten van de mij geboden cinema, alerteerde een alerte Filip Windels de buschauffeur, en die heeft met ons een drastisch rechtsomkeer gemaakt, virtuoos, en wij zijn in volle snelheid de andere kant op gereden. Daarmee vermeden wij een urenlange file met 'barrage filtrant' en kwamen wij 's avonds nog tijdig in Don Bosco aan. Ook deze anekdote is hier maar heel summier verteld. Vraag er ons naar, zij zit nog fris in ons geheugen. Vermoedelijk 2016.

onze terugrit

Bij het begin van de terugtocht doet zich regelmatig volgende scène voor: op de Champs-Élysées komt de Arc de Triomphe rond 9u in het prachtige tegenlicht van de ondergaande zon terecht. Wij zien het schouwspel voor onze ogen groeien, rijden er recht op af. Er is zelfs een vaste plaats heb ik al gezien, waar fotofreaks met robuuste statieven en kanonnen van toestellen het ideale moment voor hun foto staan af te wachten. Zij maken weergaloze kunstfoto's, zeker weten. Wijzelf knipperen even met de ogen, snelle sluitertijd, en slaan alles in ons geheugen op. De hele dag mag mee op de foto. Geslaagd geheel alweer, in tijd en in ruimte.

Frank Geirnaert

Aan het kampvuur

Als je iemand van Don Bosco vraagt naar hun beste herinneringen, zullen ze vrijwel altijd hetzelfde antwoorden: 'de kampen'. Dat is natuurlijk geen toeval, de kampen zijn onvergetelijk! Elke leerling die meegaat, keert terug met een grote glimlach, talloze herinneringen en vaak ook nieuwe vrienden! Aangezien we allemaal met heimwee ... kampen, kwamen we met enkele legends samen rond – hoe kan het ook anders? – een gezellig kampvuur om deze fantastische momenten te bespreken.

Dag Kampgangers! Het vuur brandt hier ondertussen voor ons, in jullie ongetwijfeld ook om weer eens een jaargang alles te geven. Maar welk kamp moeten onze duizenden lezers zeker op hun bucketlist zetten?

Hélène: Wel, je hoeft het niet altijd ver te zoeken. Wij van het kamp 1e graad blijven in België. We hebben misschien niet de omgeving, maar onze leiding bestaat uit leerlingen

van de 2e en 3e graad die enorm veel werk steken in verschillende spelletjes. Het is geen probleem om ze elke dag te entertainen. Dit jaar doen we dat trouwens in Limburg!

Arne: Sorry Hélène, wij hebben wél de omgeving! In Lechtal kom je tot rust door er gewoon te zijn! Pas op, iedere dag lever je de nodige fysieke inspanningen, maar je doet het samen. Na twee dagen bereik je al je eerste

– en zeker niet laatste – bergtop, om dan 's avonds voldaan terug te keren op je kampplaats. Daar rusten de meesten, maar evengoed zijn anderen alweer aan het voetballen. De voldoening na een hele dag wandelen, zelfs het uitdoen van mijn schoenen: heerlijk!

Wat is de troef van Berlijn?

Alexandra: Vooral het culturele aspect van Berlijn is fantastisch! Je leert op

een toegankelijke manier het verleden van de stad kennen. Soms ben je even sprakeloos en sta je stil bij alle dingen die zich daar al hebben afgespeeld. Veel leerlingen werden vaak stil van wat ze te horen kregen.

Esther: De schaduw van de Koude Oorlog is nooit veraf. Daarnaast heb je in die 5 dagen ook veel vrijheid. Er zijn momenten dat je mag vrij rondlopen, shoppen, iets gaan drinken ... Even 'los' zijn in een stad die je niet kent, geeft een zalig gevoel!

Bas: Cultuur is zeker ook een troef bij onze Italiëreis: elke dag opnieuw in prachtige steden vertoeven die weinigen al gezien hebben. Gelukkig hebben we mensen als Mathijs (Roets) mee met veel ervaring in Italië. Die doen dat al meer dan 10 jaar, ze kunnen dus ook de kleine, mooie geheimpjes tonen, niet enkel de toeristische. Weet je, deze reis is echt de ultieme afsluiter van 6 jaar DBK.

Jos en Felicia, jullie gooien het dit jaar over een andere boeg. In plaats van het verre Tsjechië trekken jullie met de vijfdes naar het mooie Luxemburg.

Felicia: Het wordt een machtig kamp! We zijn eigenlijk de ideale mix van wat ik hier reeds hoorde. We hebben het échte kamp-gegeven: iedere avond een kampvuur, er wordt gekookt door leerkrachten en oud-leerlingen gaan mee als leiding. Er is het sportieve aspect: Je zal zeker goede stappers nodig hebben, want we zullen veel kilometers afleggen. Maar er is ook ruimte voor cultuur. Luxemburg zal het geweten hebben dat DBK er was. Het zijn vijfdejaars die meegaan, die krijgen dan ook de nodige vrijheid én verantwoordelijkheid.

Esther en Alexandra: All right! Wij zijn alvast enthousiast!

Wij allemaal denk ik, hoe zit het met de band tussen leerling en leerkracht. Verandert die gedurende de kampen?

Bas: We zitten bij wijze van spreken met zo'n 80 man op de bus, je leert dus sowieso heel wat mensen kennen.

Arne: Die band kan soms heel emotioneel worden. Een leerling, een echte natuurmens als ik, omhelsde me ooit boven op een berg en bedankte me oprecht dat hij deze reis mocht meemaken. We waren alle twee zo onder de indruk van de omgeving én het moment.

Alexandra: Op de Berlijnreis ging Mevrouw Declercq mee als begeleider. Niemand kende haar. Maar dit jaar geeft ze les aan ons. Het was leuk dat wij een soort 'voorsprong' hadden op de rest van ons jaar!

Hélène: Ook de band tussen leerlingen onderling verandert! Ons kamp is voor de volledige 1e graad: Het is mooi om te zien hoe er banden worden gesmeed tussen eerste – en tweedejaars. Ik merk ook dat als wij eens op hun speelplaats komen, er vele blij gezichten ons herkennen. Een fijn gevoel!

Jullie beleven waarschijnlijk veel 'hoogte'punten op kamp: zijn er zo van die momenten die je altijd bij zullen blijven?

Jos: Ja, maar zijn die wel voor publicatie vatbaar?! (lacht)

Arne: Wel, één van de eerste dagen in de bergen trokken we op tweedaagse. Nu, de dagen ervoor hadden we nog niet écht het gevoel dat we een 'groep' meehadden, het leek alsof er nog geen klik was tussen de leerlingen. Enfin, we komen terug van die tweedaagse en doen een afsluitend avondspel. Bij dat spel was er één geel

balletje verloren geraakt zonder iets te zeggen, ging IEDEREEN in één groep – toen wel dus – naast elkaar staan om het veld af te stappen en in het lange gras dat stom, geel balletje te zoeken. Wij keken ontroerd toe. Ze waren opeens een groep! Kijk, ik krijg nu weer kippenvel!

Hélène: Ik word meteen teruggekatapulteerd naar onze filmavond! We keken 'Yesterday', maar achteraf was het nog leuker, in den donker samen zitten aan het kampvuur met de ondergaande zon én marshmallows! I loved it!

Wel dat treft! (de redactie deelt marshmallows uit terwijl de zon ondergaat.)

Bas: Dat zal smaken! Net als deze anekdote: zoals bij alle kampen worden wat de kamerverdeling betreft jongens en meisjes gescheiden van elkaar. Ook bij ons dus. Het was de laatste avond en reeds laat, we hoorden nog wat gebabbel vanuit de kamers, dus wij leerkrachten liepen nog wat rond in het hotel. Opeens zien we een leerling heel beteuterd door de gangen lopen. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ik. 'Ik lag bij mijn lief, maar ze heeft me buitengesmeten.' De jongen was zo ontgoocheld dat hij zelfs niet meer inzate met een mogelijke sanctie van ons!

Alexandra: Wij denken vooral terug aan de musical van Romeo en Juliet die we met z'n allen mochten aanschouwen in

in Berlijn. Het was natuurlijk in het Duits. Maar achteraf kon niemand dat iets schelen!

Esther: Op de terugweg naar het hotel bleef iedereen die liedjes zingen, in iets dat leek op Duits! En tot op de dag van vandaag zingen we het nog, zelfs vorige week in de les Duits, iedereen die mee was op kamp zong mee!

Jos (valt in): Ik heb er nog eentje over ons ter ziele gegane Tsjechiëkamp! Er was een voetbalmatch van de Belgen. Geen flauw idee welke wedstrijd trouwens, maar het waren alleszins de Rode Duivels... We zaten met 40 gasten in de cafetaria van de lokale Tsjechische voetbalploeg. Helemaal uitgedost in outfit van de Rode Duivels. Opeens scoorden de Belgen! De sfeer die wij, trots vertegenwoordigers van ons land, toen voelden, is redelijk onevenaarbaar. Het zit hem in de kleine dingen soms!

Dat Tsjechiëkamp is nu reeds een paar keer gevallen. Maar jullie organiseren het niet meer?

Felicia: Bizar, hé! Vroeger vonden leerlingen dat nochtans het leukste kamp! Misschien is er te veel concurrentie van andere organisaties. De kosten waren gewoon te hoog voor het geringe aantal inschrijvers ...

Jos: Corona heeft natuurlijk ook de continuïteit wat verstoord. Bovendien is het voor de leerlingen allemaal wat duurder geworden. We zijn heel afhankelijk geworden van JEKA (organisatie groepsreizen)

Felicia: De leerlingen komen op een leeftijd waarop ze misschien de voorkeur geven aan andere dingen dan op kamp gaan. Het is voor ons ook gissen. Misschien zijn leerlingen niet genoeg op de hoogte van wat zo'n kamp inhoudt, maar dat lijkt me sterk.

Jos (richt zich naar de leerlingen): Als jullie dit zo horen, dan is dat toch een zalig kamp?!

Leerlingen in koor: Echt eh! Wij gaan zeker mee!

Bedankt voor jullie schat aan verhalen! In tegenstelling tot het vuur hier voor ons, zal dat van jullie duidelijk nog niet snel uitdoven! Dankjewel voor dit gesprek!

Op café met... MARLON RAEDEMAN

Het leven stopt niet bij DBK, het begint pas! Ook voor Marlon Raedeman. Afgestudeerd in 2023 én op dit moment zijn eerste stappen aan het zetten in het hoger onderwijs. Hoe zou hij het stellen? We zochten hem op in Jules bar.

WIE IS MARLON?

Marlon is oud-leerling van DBK en studeert in Kortrijk aan de hogeschool VIVES. Hij heeft 6 jaar Latijn gestudeerd en volgt nu de richting Biomedische Wetenschappen. "Je leert er van alles over het menselijk lichaam, bijvoorbeeld over cellen of onderzoek naar ziektes, er komt ook heel wat labowerk bij kijken. Het is belangrijk om een richting te kiezen waarin je jezelf terugvindt, die je zelf ook interessant vindt, niet alleen voor de job die je later zal kunnen doen", aldus Marlon.

Marlon is a man with a plan: eerst wil hij twee jaar zijn studies volgen aan de Kulak, om daarna verder te studeren in Leuven.

Hey Marlon, ben je het al wat gewoon in de Kulak?

Marlon: Ja, Het voordeel van studeren aan de Kulak is dat je nog veel contact hebt met mensen die je reeds kent. Er is immers maar één campus in Kortrijk. Het ligt niet zo verspreid als in Gent of Antwerpen. Hierdoor kan je tussen de lessen in je vrienden snel even bezoeken.

Hoe vallen de lessen mee voor jou?

Marlon: De lessen in het hoger zijn wel wat intensiever dan in het middelbaar, het zijn grote

pakken leerstof waarvan het belangrijk is dat je het begrijpt, bijhoudt en herhaalt. Soms heb je lange lessen van twee uur waarin je – niet zoals in het middelbaar – de leerstof kan laten liggen of uitstellen. Het is belangrijk dat je actief luistert naar de prof. Ook voor mij was dat nieuw! In het middelbaar heb je taken en toetsen, in het hoger krijg je dat minder, maar als je er dan één krijgt, is het meteen *ne fameuzen*. Plannen en je aan de deadlines houden is van levensbelang geworden.

Hoe combineer je studeren met het uitgaansleven?

Het studentenleven roept natuurlijk associaties op met uitgaan en de bijhorende vrijheid. Hoewel Kortrijk niet wordt beschouwd als een typische studentenstad zoals Leuven of Gent, biedt het nog steeds mogelijkheden tot ontspanning. Je hebt bijvoorbeeld 'de zweetkelder', een campuscafé waar studenten samenkomen na de lessen. Maar inderdaad, zoals de meeste studenten ga ik soms in de week uit, wat moeilijk te combineren valt met lessen die je mogelijks om 8u 's ochtends hebt, dat is wel een aanpassing, ja. Je

hebt niet heel het weekend om te recupereren. Ik herhaal, plannen is van levensbelang!

Komt er dan van studeren nog iets in huis?

Marlon: Tuurlijk! Studeren hoort erbij! Als je plaatsen zoekt waar je na je lessen kan studeren, kan je dat in de campus zelf doen in aparte ruimtes waar je alleen of met je vrienden kan zitten. Daarnaast kan je terecht in de campusbibliotheek wat voor veel studenten een groot voordeel is. De studieplekken zijn trouwens tot ongeveer 22u open.

Zit je al op kot?

Marlon: Nee, ik woon niet ver van de campus, dus ja Direct op kot gaan is bovendien een grote stap en verantwoordelijkheid: boodschappen doen, koken, huishouden en mijn geld beheren: niet gemakkelijk! Het is een grote aanpassing maar er zijn voor -en nadelen. Veel mensen die hun richting in Kortrijk kunnen doen, blijven meestal hun eerste jaren hier hangen om het stap per stap aan te pakken. Alles is dichtbij en voelt vertrouwd aan.

Was je zenuwachtig de eerste dagen in het hoger?

Marlon: Het is niet zo eenzaam of overweldigend als je zou verwachten. Er is een uitgewerkte studiebegeleiding die je helpt met de stap van het middelbaar. In het begin van het jaar krijg je als starter een meter of peter toegewezen: een oudere student die zich als mentor over je ontfermt. Je kan er naartoe gaan met je vragen. Het is leuk om te weten dat je steeds bij iemand terecht kan! Er zijn ook steeds mensen aanwezig van de Kulak zelf, met wie je op gesprek kan gaan, als je vragen hebt over je richting, school, plannen ...

Is er nog iets dat je wil zeggen aan Dbk?

Marlon: Goh, ik vond de familiale sfeer en de connecties met leerkrachten typisch aan onze school. Ook de pauzes op de speelplaats mis ik nu al! Net als de pita en wok over de middag! En of course, Sabine! Doe haar vele groetjes! 🥰

Marie-Lucy Foulon

GROOTOUDERS OP SCHOOL

Maart 2024. In de lessen Nederlands nodigen we grootouders uit om presentaties in de klas bij te wonen. De leerlingen krijgen de opdracht om per 2 een mondelinge instructie te brengen over het gebruik van een app of website. Ofwel een app die voor grootouders nuttig kan zijn, ofwel een app die grootouders een inkijk geeft in het leven van jongeren en hun socialemidagebruik. Op de dag zelf is iedereen stipt, enthousiast en leergierig op post! De komst van hun grootouders creëert enige (positieve) nervositeit bij de leerlingen, maar het geeft de spreekopdracht net dat tikkeltje extra: het voelt immers écht met een authentiek doelpubliek in de klas. En het voelt vooral ook verbonden over de generaties heen.

Ik vond het een heel leuk en origineel idee. Je merkte ook dat iedereen net wat meer gemotiveerd was om nog beter zijn best te doen dan anders. Mijn grootouders waren heel enthousiast om ons bezig te zien. Ze vonden het ook interessant om iets bij te leren! (Nane Loosveld)

Alle grootouders werden heel warm onthaald met koffie en heerlijk geurend gebak. Alles was goed voorbereid en na een korte inleiding van de leerkracht konden de leerlingen ons inwijden in de wereld van apps en websites. Het smartphonegebeuren is nog maar weinig mensen vreemd en toch was de toelichting die we kregen verrijkend. Elk van ons kent wel enkele internettoepassingen, maar we gebruiken ze niet omdat we de echte toedracht niet kennen. Ook voor de leerlingen vond ik de opdracht heel vormend. Ze leren samenwerken alsook spreken voor een groep van mensen, die eens niet hun klasgenoten zijn. Samenwerking, durf, taal en organisatie zijn hierbij de kerncompetenties die hoe langer hoe meer van belang zijn bij hun studies na hun secundair onderwijs. Proficiat en dank aan alle leerlingen om mij dit te laten beleven. Tevens proficiat aan de leerkrachten die hen enthousiast vormen. (De papie van Margot Demey)

Ik vond het leuk om onze grootouders onze wereld, de wereld van sociale media, te laten ontdekken. Het zorgt ervoor dat ze onze leefwereld wat beter begrijpen. Ook was het gewoon leuk om hen eens te kunnen uitnodigen op mijn school. Het was ook interessant en leerrijk om een presentatie te maken voor een specifieke doelgroep.

Zoals mijn oma zei: "Eerst en vooral dankjewel, zowel ontvangst als presentaties waren tot in de puntjes voorbereid. Ook voor ons een mooie ervaring om de leefwereld van onze kleinkinderen beter te begrijpen. We hebben van de ene presentatie wat meer bijgeleerd dan de andere, maar het bleef ons boeien. Veel succes verder en wie weet tot nog eens." (Anna-Lucia Verkest)

Mijn grootouders waren erg enthousiast over het initiatief. Ze hebben veel bijgeleerd over verschillende apps die nuttig kunnen zijn in het dagelijkse leven. De presentaties van de apps waren goed gebracht en gaven een duidelijk overzicht van de belangrijkste zaken. Dit is voor hen zeker voor herhaling vatbaar! (Helena Feys)

Kaart- en Spelletjes avond

Oud-leerlingenbond en ouderraad van Don Bosco Kortrijk

Vrijdag 15 november
Vanaf 19u30

In de schoolrefter

Gratis inkom
Voor iedereen

begeleiding en speluitleg
door Incognito van Waregem

Spelletjes tombola

Met dank aan:

Albion — Speel met Fantasie
Doorniksestraat 52, 8500 Kortrijk
056/32 43 07 info@albiongames.be
www.albiongames.be

olbdbk.be

PASTA AVOND

**reünie voor Jonge oud-leerlingen
uitgangsjaren 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 & 2024**

zaterdag 30 november 2024

vanaf 19u30 - Refter Don Boscollege

€11

**enkel na inschrijving
via olbdbk.be
en overschrijving
voor 18 november**

**mét optreden van de
TEACHERSBAND
classics-sing-along**

Je vindt ons op [Facebook](#) onder "Oud-leerlingen Don Bosco Kortrijk"

SURF NAAR WWW.OLBDBK.BE
VRAAG EEN ACCOUNT AAN (OF CONTROLEER JE GEGEVENS)
NAAM - MAILADRES - AFSTUDEERJAAR
+ UITNODIGINGEN + SCHAKEL
EN MIS GEEN ENKELE UITNODIGING

Oud-leerlingen Don Bosco Kortrijk

Groep (Openbaar) · 2,0 d. leden

[+ Uitnodigen](#)[Delen](#)[Lid geworden](#)

Don Boscolaan 30
8500 KORTRIJK
tel 056 26 50 50
Email: info@donboscokortrijk.be

Bezoek ons op
www.donboscokortrijk.be

DE WEBSITE VAN DE OUD-LEERLINGENBOND: OLBDBK.BE

Oud-leerlingenbond
Don Bosco Kortrijk

[Nieuws](#)[Foto's](#)[Agenda](#)[Contact](#)[Leden](#)

Pagina 1 [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#) [21](#) [22](#) [23](#) [24](#) [25](#)

Schakel 35 - januari 2024

Bericht geplaatst op zo 11 februari 2024 om 13:02

[Meer lezen](#)

maandag 21 oktober 2024

Leden login

Login vereist. E-mail:

Paswoord:

Login